

YVES BOT

FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2007. október 18. ¹

1. A jelen fellebbezés jogi háttérét a közös piacon megvalósított televíziós műsorszolgáltató tevékenységről szóló 89/552/EGK tanácsi irányelv² képezi, amelynek célja a tagállamok között a televíziós szolgáltatások szabad forgalmazásának biztosítása.

2. Az irányelv 3a. cikke alapján a tagállamok dönthetnek úgy, hogy területükön az olyan, a társadalom szempontjából kiemelkedő jelentőségűnek ítélt eseményeket, mint az olimpiai játékok vagy a labdarúgó-világbajnokság, ingyenes televíziós csatornán keresztül, és a lakosság nagy részének elérhető módon kell közvetíteni. Ez a cikk előírja, hogy a tagállamoknak minden ilyen intézkedésüket be kell jelenteniük az Európai Közösségek Bizottságának, amely igazolja, hogy megfelelnek-e a közösségi jognak.

3. Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy az intézkedések összhangban vannak [a közösségi joggal], közzéteszi azokat az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*, és ezen közzététel időpontjától kezdődően a többi tagállam köteles ezen intézkedések tiszteletben tartását megkövetelni a területén letelepedett és az intézkedést meghozó tagállamban műsort sugározó műsorszolgáltatóktól.

4. Az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága az Infront WM kontra Bizottság ügyben 2005. december 15-én hozott ítéletében³ elfogadhatónak és megalapozottnak nyilvánította az Infront WM AG, korábban KirchMedia WM AG⁴ keresetét, amelyet e társaság az irányelv 3a. cikke alapján 2000. július 28-án hozott, a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedéseknek a közösségi joggal való összeegyeztethetőségét megállapító bizottsági határozattal szemben nyújtott be.

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – Az 1997. június 30-i 97/36/EK parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 202., 60 o., magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 2. kötet, 321–331. o.) módosított, a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i irányelv (HL L 298., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 224. o., a továbbiakban: irányelv).

3 – T-33/01. sz. ügy, (EBHT 2005., II-5897. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet).

4 – A továbbiakban: Infront.

5. Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az összeegyeztethetőséget megállapító bizottsági határozatot ténylegesen megtámadható jogi aktusnak kell tekinteni. Azt is megállapította, hogy ez a határozat közvetlenül és személyében érinti a sportesemények közvetítése jogainak megszerzésével és továbbértékesítésével foglalkozó Infrontot, mivel az Infront kizárólagosan birtokolta a Nemzetközi Labdarúgó-szövetség (FIFA) által az európai kontinens országai számára rendezett labdarúgó-világbajnokság döntőinek közvetítési jogait a 2002. és 2006. évben, amikor ezek az Egyesült Királyság által a Bizottságnak bejelentett intézkedésekben felsorolt kiemelt jelentőségű események között szerepeltek.

6. A jelen fellebbezésben a Bizottság nem vitatja az Elsőfokú Bíróság következtetését, mely szerint az általa az irányelv 3a. cikkében foglalt eljárásban hozott határozat ténylegesen megtámadható. Ezzel szemben vitatja azt a megállapítást, mely szerint az Infrontot közvetlenül és személyében érinti az Egyesült Királyság bejelentett intézkedéseinek a közösségi joggal való összeegyeztethetőségét megállapító határozata.

7. A jelen indítványban be fogom mutatni, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot az Infront keresetösségi jogának megállapításakor.

I – Jogi háttér

8. A 97/36. irányelv iktatta be az irányelv 3a. cikkét. E cikk szövege a következő:

„(1) Minden tagállam hozhat intézkedést a közösségi jog szerint annak biztosítására, hogy a joghatósága alá tartozó műsorszolgáltatások kizárólagos alapon ne közvetíthessenek az adott tagállam társadalma számára kiemelten jelentős eseményeket oly módon, hogy az adott tagállamban a közönség jelentős részét kizárják az ilyen események közvetítésének lehetőségéből élő vagy későbbi közvetítés útján az ingyenes televíziós szolgáltatásban [helyesen: megfosztják attól a lehetőségtől, hogy élőben vagy későbbi, ingyenes televíziós szolgáltatás révén történő közvetítés során kövessék az ilyen eseményeket]. Amennyiben így jár el, az érintett tagállam jegyzéket készít azokról a meghatározott nemzeti vagy nem nemzeti eseményekről, amelyeket a társadalom számára kiemelkedő jelentőségűnek tart. Ezt világos és átlátható módon teszi meg a szükséges és hatékony időhatáron belül. Ennek az eljárásnak a keretében az érintett tagállam azt is meghatározza, hogy az ilyen események teljes vagy részleges élő közvetítésben kerüljenek műsorra, vagy ahol a közérdeknek megfelelően szükséges vagy alkalmas, objektív okoknál fogva teljes vagy részleges későbbi közvetítésre kerüljön sor.

(2) A tagállamok haladéktalanul értesítik a Bizottságot minden olyan intézkedésről, amelyet az (1) bekezdéssel kapcsolatban hoznak. Az értesítéstől számított három hónapon belül a Bizottság köteles igazolni, hogy az ilyen intézkedések megfelelnek a közösségi jognak, és erről tájékoztatják a további tagállamokat [helyesen: a többi tagállamot].

A Bizottság kikéri a 23a. cikk alapján létrehozott, [a tagállamok illetékes hatóságainak képviselőiből álló] [kapcsolattartó] bizottság állásfoglalását. A Bizottság továbbá haladéktalanul megjeleníti a meghozott intézkedéseket az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*, és legalább évente egyszer kiadja a tagállamok által hozott intézkedések összesített jegyzékét.

(3) A tagállamok kötelesek biztosítani megfelelő eszközökkel jogrendszerük keretein belül, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók ezen irányelv közzétételének napját követően az említett műsorszolgáltatók által vásárolt kizárólagos jogokat nem gyakorolják oly módon, hogy egy másik tagállamban a közönség jelentős részét megfosztják attól a lehetőségtől, hogy kövessék azokat az eseményeket, amelyeket az adott másik tagállam az előző bekezdések szerint megjelölt, teljes körű vagy részleges élő közvetítés, vagy ahol a közérdekű objektív okoknál fogva szükséges vagy megfelelő, teljes körű vagy részleges közvetítés útján az ingyenes televízióban, amint azt az (1) bekezdés szerint a másik tagállam meghatározta [helyesen: valamely másik tagállamban a közönség jelentős részét megfosztják attól a lehetőségtől, hogy – e másik tagállam által az (1) bekezdés szerint meghatározott módtól függően – teljes körű vagy részleges élő közvetítés során, illetve – ahol a közérdekű objektív okoknál fogva szükséges vagy megfelelő – későbbi, ingyenes televíziós szolgáltatás révén történő teljes körű vagy részleges közvetítés útján kövessék azokat az eseményeket, amelyeket az adott másik tagállam az előző bekezdések szerint megjelölt].”

9. A „műsorszolgáltató” fogalmát az irányelv 1. cikkének b) pontja akként határozza meg, hogy „az a természetes vagy jogi személy, aki szerkesztői felelősséget vállal a televíziós műsorrend összeállításáért az a) alpont értelmezése szerint, és aki ezeket közvetíti vagy harmadik felek bevonásával közvetíti”.

II – A jogvita alapját képező tényállás

10. A megtámadott ítéletben előadott tények, amelyek véleményem szerint szükségesek a Bizottság fellebbezésében megfogalmazott jogi problémák megértéséhez, a következők:

11. Az Infront sportesemények televíziós közvetítése jogainak megszerzésével, kezelésével és kereskedelmével foglalkozik. E jogokat általában az adott sportesemény szervezőjétől szerzi meg, és az így megszerzett jogokat továbbértékesíti a műsorszolgáltatók részére.

12. Az Infront részére az anyavállalata adta át az általa a FIFA-tól 1,4 milliárd svájci frank minimáláron megszerzett FIFA-labdarágó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítésére vonatkozó kizárólagos jogokat a Németországi Szövetségi Köztársaság, az Orosz Köztársaság, a volt Szovjetunió korábbi tagköztársaságai és Törökország kivételével valamennyi európai államban.

13. Az Egyesült Királyság 1998. szeptember 25-én, majd 2000. május 5-én kelt levelében értesítette a Bizottságot az irányelv 3a. cikk

(1) bekezdése alapján hozott intézkedéseiről, és csatolta az általa a társadalom számára kiemelt jelentőségűnek ítélt események jegyzékét.

14. A Bizottsághoz címzett, 2000. július 14-i levelében az Infront arra hivatkozott, hogy az Egyesült Királyság által létrehozott jegyzék nem fogadható el, mert összeegyeztethetetlen az irányelv 3a. cikkével, valamint a közösségi jog egyéb rendelkezéseivel. Többek között azt állította, hogy a szóban forgó jegyzék nem egyértelmű és átlátható eljárás során készült, a jegyzéken olyan események is szerepelnek, amelyek az Egyesült Királyság társadalma számára nem kiemelten jelentős események, a nemzeti és közösségi egyeztető eljárást súlyos hiányosságok akadályozták, a szóban forgó szabályozásnak pedig visszaható hatálya van.

15. 2000. július 28-án a Bizottság Oktatásügyi és Kulturális Főigazgatóságának főigazgatója levelet küldött az Egyesült Királyságnak, amelyben közölte, hogy az ez utóbbi által bejelentett, az Egyesült Királyság számára nemzeti jelentőségű események televíziós közvetítésére vonatkozó nemzeti intézkedésekkel kapcsolatban nem merültek fel kifogások a Bizottság részéről.

16. Az Infront 2000. november 7-i levelében tájékoztatta a Bizottságot, hogy tudomást szerzett e jóváhagyásról, és sérelmezte, hogy ez hátrányosan érinti a tulajdonhoz való jogát.

17. 2000. november 18-án a Bizottság az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének megfelelően közzétette a kérdéses intézkedéseket. Ezek az intézkedések a brit jogszabályok kivonatait, valamint az Egyesült Királyság által megjelölt, a társadalom számára kiemelten jelentős események jegyzékét tartalmazzák, amelyek között szerepelnek a FIFA-labdárúgó-világbajnokság döntői.

18. 2001. január 22-i levelében a Bizottság az Infront 2000. december 7-i és 22-i levelére válaszul tájékoztatta a társaságot, hogy az Egyesült Királyság által bejelentett intézkedések igazolására irányuló eljárás befejeződött, az események jegyzéke pedig a közösségi joggal összeegyeztethetőnek bizonyult.

III – Az eljárás

19. 2001. február 12-én az Infront kérést nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz a Bizottság által az irányelv 3a. cikk alapján elfogadott, az Egyesült Királyság bejelentett intézkedéseinek a közösségi joggal való összeegyeztethetőségét megállapító határozat megsemmisítése iránt.

20. 2001. június 11-i beadványában a Bizottság elfogadhatatlansági kifogást nyújtott be az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 114. cikke alapján.

alapján megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak vagy határozatoknak – formájuktól függetlenül – a felperes érdekeit érinteni képes azon intézkedések minősülnek, amelyek kötelező joghatásokat váltanak ki, jelentős mértékben módosítva a felperes jogi helyzetét.⁵

21. Az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy e kifogásról az eljárást befejező határozatban dönt. Egyben engedélyezte, hogy a Dán Királyság, a Francia Köztársaság és az Egyesült Királyság, valamint az Európai Parlament és az Európai Unió Tanácsa az alperes álláspontjának támogatása végett beavatkozzék.

22. A Dán Királyság visszavonta beavatkozását. A Tanács nem nyújtott be beadványt.

25. Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a megtámadott levél joghatásokat vált ki a tagállamok tekintetében, mivel előírja a Bizottságnak bejelentendő intézkedések Hivatalos Lapban történő közzétételét, és e közzététel hatásaként kezdetét veszi az intézkedések kölcsönös elismerésének az irányelv 3a. cikke (3) bekezdésében előírt mechanizmusa. Előadta, hogy ezen közzététel lehetővé teszi a többi tagállam számára, hogy ezekről az intézkedésekről tudomást szerezzenek, és meg tudjanak felelni az ezen rendelkezésekből eredő kötelezettségeiknek.⁶

IV – A megtámadott ítélet

23. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a megtámadott jogi aktus a 2000. július 28-i levél, amelyben a Bizottság tájékoztatta az Egyesült Királyságot, hogy az ez utóbbi által az irányelv 3a. cikke alapján bevezetett intézkedések összeegyeztethetőek a közösségi joggal.

26. Az Elsőfokú Bíróság szerint az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése határozathozatali jogkört ruház a Bizottságra, jóllehet e rendelkezés nem mondja ki kifejezetten, hogy a Bizottság „határozatot” hoz.⁷

24. Emlékeztetett arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 230. cikk

⁵ – 89. pont.

⁶ – 94. és 95. pont.

⁷ – 107. pont.

27. Az Elsőfokú Bíróság ezt követően az Infront keresetösségi jogát vizsgálta. Megállapította, hogy ez utóbbit közvetlenül és személyében érintette a megtámadott levél, az alábbi indokok alapján.

Királyságban történő sugárzás érdekében az e tagállam joghatósága alá tartozó valamely műsorszolgáltató számára értékesítené, másrészt pedig abban az esetben, ha ezeket a jogokat valamely másik tagállamban letelepedett műsorszolgáltatóra szándékozna átruházni.

A – Az Infront közvetlen érintettségének kérdéséről

28. Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt arra emlékeztetett, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy egy közösségi jogi aktus az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében közvetlenül érintsen valamely személyt, a szóban forgó közösségi jogi aktusnak közvetlen joghatásokat kell kiváltania az érintett jogi helyzetét tekintetében, alkalmazásának tisztán automatikus jellegűnek kell lennie, és a jogi aktus csak a közösségi jogból eredhet, köztes jogszabályok alkalmazása nélkül.⁸

30. Az első helyzetet illetően az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az Infrontot nem érinti közvetlenül a megtámadott jogi aktus, mivel az Egyesült Királyság intézkedéseinek a Bizottság részéről történő elfogadása nincs hatással az intézkedéseknek a szóban forgó tagállamban történő alkalmazására.⁹

31. E tekintetben kitért arra, hogy ezek az intézkedések még a Bizottságnak történő bejelentés előtt léptek hatályba az említett tagállamban, tehát alkalmasak voltak arra, hogy bejelentésük előtt joghatásokat váltssanak ki ebben az államban. Ebből következően a Bizottság a megtámadott levélben nem adhatta előzetes hozzájárulását az Egyesült Királyságnak ezen intézkedések elfogadásához, sem pedig visszaható hatályához, hanem csak azt tette lehetővé, hogy e tagállam a többi tagállammal kölcsönösen elismertesse a szóban forgó intézkedéseket.¹⁰

29. Ezt követően azt vizsgálta, hogy az Infront a fenti ítélkezési gyakorlat alapján közvetlenül érintett-e a keresetében általa felhozott két lehetséges helyzetben, vagyis egyrészt abban az esetben, ha a FIFA-labdarágó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítési jogait – amelyeket a 2002. és a 2006. évre birtokol – az Egyesült

32. A második helyzetet illetően az Elsőfokú Bíróság kifejtette, hogy az az Egyesült Királyságtól eltérő tagállam, amelynek területén az

8 – 130. pont.

9 – 133. pont.

10 – 134. és 135. pont.

Infront által birtokolt televíziós közvetítési jogokat megszerző televíziós műsorszolgáltató letelepedett, köteles biztosítani, hogy a szóban forgó műsorszolgáltató ne kerülje meg a Bizottság által jóváhagyott intézkedéseket; továbbá e kötelezettség a megtámadott levélből ered, amely a többi tagállam részéről történő kölcsönös elismerés érdekében *ex nunc* érvényesíti ezeket az intézkedéseket.¹¹

33. Az Elsőfokú Bíróság arra a követelésre jutott, hogy a jelen ügy eltér a Bizottság által felhozott, az Elsőfokú Bíróság DSTV kontra Bizottság ügyben hozott 2000. december 13-i ítélete¹² alapját képező, az irányelv 2a. cikke (2) bekezdésének második albekezdésére vonatkozó ügytől, amely rendelkezés a valamely tagállam által hozott olyan intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségének utólagos vizsgálatát írja elő, amelyek célja, hogy megtiltsák a más tagállamokból származó adások saját területén való sugárzását.

34. Emellett rámutatott, hogy az intézkedések közzététele után a megtámadott levél semmilyen mérlegelési lehetőséget nem hagy a tagállamok számára a kötelezettségeik teljesítését illetően. Ugyanis az Elsőfokú Bíróság szerint „bár a vizsgálat módozatait, amelyek szerint a tagállamoknak a kölcsönös elismerés mechanizmusa keretében kell eljárniuk, minden tagállam maga határozza meg az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdését

átültető jogszabályában, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók tiszteletben tartsák azon szóban forgó események továbbközvetítésének feltételeit, amelyeket a tagállam a Bizottság által elfogadott és a Hivatalos Lapban közzétett intézkedéseiben határozott meg”.¹³

35. Ezt követően az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a Bizottság azon érvelését, mely szerint csak az Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltatóknak áll érdekében, hogy megszerezzék az Infronttól a FIFA-labdárúgó-világ bajnokság döntőinek közvetítési jogát.

36. A Bizottság ugyanis azt állította, hogy még ha a bejelentett intézkedések általa végzett előzetes vizsgálata ahhoz vezet is, hogy a többi tagállamnak biztosítania kell, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók tiszteletben tartsák a társadalom számára kiemelten jelentős események jegyzékét, ez a jelen ügyben nem releváns. Véleménye szerint nem képzelhető el, hogy az Infront az Egyesült Királyságot érintő televíziós jogainak allicenceit ne egy Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltatónak engedje át, mivel ezek a jogok nemzeti alapon kerülnek átengedésre. Nemzeti szinten a műsorszolgáltatók bevételei a nemzeti közönséget célzó reklámokból,

11 – 138–143. pont.

12 – T-69/99 (EBHT 2000., II-4039. o.).

13 – 146. pont.

a nemzeti licencekre vonatkozó jogokból vagy a fizetős televíziók előfizetéseiből származnak. Mivel tehát e szervezeteknek az áll érdekükben, hogy nemzeti közönség számára sugározzanak, csak a nemzeti lakosság nagy részét elérő szolgáltatók fogadnák el, hogy nagyon magas áron megszerezzék azokat a televíziós közvetítési jogokat, amelyeknek az Infront a jogosultja. Következésképpen, mivel e jogok allicenceinek az Egyesült Királyság tekintetében potenciális birtokosai az Egyesült Királyság joghatósága alá tartozó műsor-szolgáltatók, az Infrontot csak a nemzeti intézkedések érintik közvetlenül.¹⁴

37. A Bizottság egyúttal arra is rámutatott, hogy az Egyesült Királyságban a televíziós közvetítések piaca egyike az európai verseny által leginkább érintett piacoknak, és az ágazatban tevékenységet végző műsorszolgáltatók 25%-a rendelkezik licenccel az Egyesült Királyságban.¹⁵

38. Az Elsőfokú Bíróság az alábbiakat állapította meg:

„147 Végül: a Bizottság azon érvelését illetően, amely szerint csak az Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltatóknak áll érdekében, hogy

megszerezzék a felperestől a FIFA-labdarugó-világbajnokság döntőinek közvetítési jogát az Egyesült Királyságban történő továbbközvetítés érdekében, meg kell állapítani, hogy ez a feltetelezés megfosztja hatékony érvényesülésétől az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdését. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a 97/36 irányelv (18) és (19) preambulumbekkezdése szerint e cikk célja, hogy biztosítsa a társadalom számára kiemelten jelentős események televíziós közvetítéséhez való nyilvános hozzáférést, valamint előírja a tagállamok számára, hogy a kölcsönös elismerés elvének alapján biztosítsák, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók tiszteletben tartsák az események más tagállamok által megállapított jegyzékét azért, hogy ne zárják ki az adott tagállamban a közönség jelentős részét az ez utóbbi által megjelölt események követésének lehetőségéből.

148 A House of Lords R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 ügyben [2001. július 25-én] hozott [...] ítéletének alapjául szolgáló ügy ténybeli körülményei, jóllehet az ítélet a Dán Királyság által megjelölt eseményekre vonatkozik, alátámasztják az olyan helyzetek fennállását, amelyekben az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdése szerinti kölcsönös elismerési mechanizmus végrehajtásra kerül. Továbbá a Bizottság a Tanácsnak, a Parlamentnek és [az Európai] Gazdasági és Szociális Bizottságnak küldött, az irányelv

14 – 120. pont.

15 – 121. pont.

alkalmazásáról szóló, 2001. évi 3. jelentésében (COM/2001/009 végleges) hangsúlyozza, hogy az Egyesült Királyság joghatósága alá tartozó műsorszolgáltatók három ízben közvetítettek a Dán Királyság jegyzékén szereplő eseményeket, oly módon, hogy a dán közönség jelentős részét megfosztották attól a lehetőségtől, hogy kövessék ezeket az eseményeket.

B – Az *Infront személyes érintettségének kérdéséről*

40. Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt arra hívta fel a figyelmet, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azok a jogalanyok, akik nem címzettjei egy határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha a határozat sajátos tulajdonságai vagy olyan tényhelyzet folytán vonatkozik rájuk, amely minden más személytől megkülönbözteti, és ezáltal a határozat címzettjéhez hasonló módon egyéníti őket.

149 E körülményekre figyelemmel – a Bizottságnak a televíziós közvetítések Egyesült Királyságon belüli piacának sajátosságaira vonatkozó állításai ellenére (lásd [a megtámadott ítélet] 121. pontjában)) – nem lehet megállapítani, hogy a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítési jogait szükségszerűen az e tagállamban letelepedett műsorszolgáltatók szerzik meg.”

41. Ezt követően kifejtette, hogy az Infront a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítésére vonatkozó jogok kizárólagos birtokosa a 2002. és 2006. évben; ez az esemény szerepel az Egyesült Királyság által a társadalom számára kiemelten jelentősnek ítélt, és a Bizottság által jóváhagyott események között; megállapította továbbá, hogy a más tagállamok joghatósága alá tartozó műsorszolgáltatóknak szükségszerűen szerződést kell kötniük az Infronttal, mint ezen események közvetítési jogainak közvetítőjével, hogy megszerezzék az esemény közvetítésének jogát.¹⁶

39. A fentiek alapján az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a megtámadott levél közvetlenül érinti az Infrontot, mivel lehetővé teszi az Egyesült Királyság által bejelentett intézkedések többi tagállam által történő kölcsönös elismerése mechanizmusának végrehajtását.

42. Rámutatott, hogy az Egyesült Királyság által elfogadott intézkedések ezen események

¹⁶ – 160. és 161. pont.

kizárólagos közvetítési jogainak megszerzése feltételeit illetően korlátokat szabnak ezen műsorszolgáltatók számára oly módon, hogy ezek az intézkedések, bár nem kifejezetten az Infrontra vonatkoznak, akadályozzák abban, hogy szabadon rendelkezessék jogairól.¹⁷

43. Emlékeztetett arra, hogy az Infront a szóban forgó jogokat kizárólagos címen az irányelv 3a. cikkének hatálybalépése előtt, illetve a megtámadott levél elfogadása előtt szerezte meg, ezáltal ez a levél sajátos minőségében érinti.¹⁸

C – Az ügy érdeméről

44. Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a megtámadott jogi aktus lényeges eljárási szabályokat sértett, tekintve, hogy a Bizottság nem konzultált a tagjaiból álló testülettel, és hogy a levelet aláíró főigazgató nem kapott ettől a testülettől egyedi felhatalmazást.¹⁹

45. A megtámadott ítélet rendelkező része szerint az Elsőfokú Bíróság megsemmisíti

a Bizottságnak az Egyesült Királysághoz címzett levelében szereplő határozatát, a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja, a Francia Köztársaság, az Egyesült Királyság és a Parlament a felperes kérelmének megfelelően viselik a beavatkozásuk miatt a felperesnél felmerült költségeket, az előzőekben szereplő költségek kivételével a Bizottság maga viseli saját költségeit és a felperes költségeit, továbbá a beavatkozók maguk viselik saját költségeiket.

V – A fellebbezés

46. A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, hozzon érdemi határozatot az Infront által az ezen ítélet alapját képező ügyben benyújtott keresetről annak megállapításával, hogy az elfogadhatatlan, és kötelezze ez utóbbit az elsőfokú eljárás és a fellebbezés során felmerült költségek viselésére.

47. Az Infront lényegében azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére, ez utóbbit még akkor is, ha adott esetben a fellebbezést az eljárási szabályzat 69. cikkének (3) bekezdése alapján megalapozottnak ítéli, figyelembe véve, hogy a Bizottság csak részben vitatja a megtámadott ítéletet.

17 – 162–165. pont.

18 – 166. és 167. pont.

19 – 177. pont.

48. A Bizottság az Elsőfokú Bíróságnak csak azon megállapításait vitatja, amelyek szerint az Infrontot a megtámadott jogi aktus közvetlenül és személyében érinti az EK 230. cikk negyedik bekezdésének megfelelően, mely szerint bármely természetes vagy jogi személy indíthat eljárást az olyan határozat ellen, amelyet ugyan egy másik személyhez címzett határozatként hoztak, de őt közvetlenül és személyében érinti. Ezt a két kifogást ebben a sorrendben vizsgálom.

A – Arról a megállapításról, mely szerint a megtámadott jogi aktus közvetlenül érinti az Infrontot

1. A felek jogalapjai és jogi érvei

49. A Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság nem bizonyította, hogy teljesült az a két feltétel, amelyet az ítélkezési gyakorlat megkíván: egyrészt a vitás jogi aktusnak kihatással kell lennie a felperes jogi helyzetére, másrészt alkalmazásának tisztán automatikus jellegűnek kell lennie.

50. Az első feltétel vonatkozásában a Bizottság elsődlegesen arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem részletezte, a megtámadott aktus mennyiben fejthet ki a közvetett befolyástól eltérő hatást az Infront helyzetére.

51. Ennek megfelelően arra hivatkozik, hogy ezen jogi aktus következtében a tagállamok kénytelenek olyan előírásokat szabni a műorszolgáltatókkal szemben, amelyek ez utóbbiakat visszatartathatják a bejelentett jogi aktusokban meghatározott események közvetítési jogának megvásárlásától, vagy olyan áron történő vásárlásra ösztönözheti őket, amely alacsonyabb annál, mint amelyet ezen intézkedések elmaradása esetén elfogadtak volna. Egy fizető televízió le is mondhat az ilyen események közvetítési jogának megszerzéséről, ha ezeket az eseményeket ingyenes, és az Egyesült Királyság területének 95%-át lefedő televíziós műorszolgáltató is közvetíti. Így az Infrontnak kevesebb lehetséges vásárlója akad, és ennek következményeként hátrányosabb kereskedelmi helyzetbe kerül. Ez azonban csak közvetett gazdasági következmény. Az Infront jogi helyzete változatlan marad.

52. Másodsorban arra az esetre, ha a felperes közvetlen érintettségének fennállásához az is elegendő, hogy a jogi aktus csak a gazdasági helyzetét érintse, a Bizottság azt kifogásolja az Elsőfokú Bírósággal szemben, hogy nem fejtette ki, hogy a megtámadott jogi aktus milyen tényleges gazdasági következményekkel jár az olyan közvetítő vonatkozásában, mint azt Infront. Valójában e következmények teljesen kétségesek, mivel a Bizottság tudomása szerint nincs olyan, az Egyesült Királyságon kívüli más tagállamban letelepedett televíziós műorszolgáltató, amely hajlandó lenne kifizetni azt a jelentős összeget, amelyet az Infront a FIFA-labdárúgó-világbajnokság döntőinek az Egyesült Királyságba történő közvetítési

jogáért kér. Ugyanis, ha egy műsorszolgáltató bevételei a nemzeti közönséget célzó reklámokból, a nemzeti licencekre vonatkozó jogokból vagy a fizetős televíziók előfizetéseiből származnak, egy ilyen befektetéshez a potenciális vásárlónak kellően széleskörű lefedettséggel kell rendelkeznie a brit területen, vagy ebben az irányban kell a tevékenységét megszerveznie.

53. Az Elsőfokú Bíróság ennél fogva tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem kötelezte az Infrontot az említett gazdasági következmények bizonyítására, és amikor arra utalt, hogy a Bizottság nem támasztotta alá kellőképpen a televíziós közvetítések Egyesült Királyságon belüli piacának sajátosságára vonatkozó állítását. Emellett az Elsőfokú Bíróság hibásan értelmezte irányelv 3a. cikkének (3) bekezdését, amikor megállapította, hogy a Bizottság álláspontja megfosztja hatékony érvényesülésétől ezt a rendelkezést, mivel ez azt jelenti, hogy egy tagállam által kijelölt valamennyi esemény esetén kell lennie más tagállamban olyan televíziós műsorszolgáltatóknak, amely képes ezen eseményeknek az előző tagállamban történő kizárólagos közvetítésére vonatkozó jogoknak megvásárlására.

54. A második feltételt illetően, mely szerint a megtámadott aktus alkalmazásának tisztán automatikus jellegűnek kell lennie, és az csak a közösségi jogból eredhet, köztes

jogszabályok alkalmazása nélkül, az Elsőfokú Bíróság helytelenül értelmezte az irányelv 3a. cikk (3) bekezdésének hatályát.

55. A Bizottság szerint az eseményeket és közvetítésük módját (élő vagy későbbi, teljes vagy részleges közvetítés) valóban a bejelentő államok, és ennél fogva az a határozat határozza meg, amely megállapítja ezen intézkedések összeegyeztethetőségét a közösségi joggal. Ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 146. pontjában tett megállapítással szemben az ilyen határozat nem fosztja meg a nemzeti hatóságokat a kötelezettségeik teljesítésére vonatkozó mérlegelési lehetőségtől. A bejelentő tagállam által meghatározott kötelezettségek teljesítése nagymértékben függ az illetékes hatóságok által hozott jogszabályoktól és ezen hatóságok elképzeléseitől.

56. Az ilyen eltérések fennállását jól mutatja a TV Danmark 1 ügy, amelyben a Court of Appeal és a House of Lords hozott ítéletet, és amelynek tárgya a Dán Királyság által a társadalma számára kiemelten jelentős eseményekre vonatkozóan meghatározott kötelezettségek teljesítése az Egyesült Királyságban.

57. Az angol rendszerben elegendő, ha a tagállamban ingyenesen sugárzó és a lakosság nagy részét ellátó műsorszolgáltatók méltányos feltételekkel szerezhetik meg a kérdéses

kizárólagos jogokat. A dán rendszerben ezzel szemben a kizárólagos közvetítés jogát megvásároló műsorszolgáltató csak akkor gyakorolhatja ezeket a jogokat, ha biztosítja – más szolgáltatók közreműködésével – a szükséges lefedettséget, kivéve, ha bizonyítja, hogy ez ésszerűen nem lehetséges.

szabályok alkalmazása nélkül, egyedül a közösségi szabályozás alapján történik.²⁰

58. Ennélfogva téves annak megállapítása, hogy a Bizottság által az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése értelmében hozott határozat alkalmazása tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül a közösségi szabályozás alapján történik.

59. Az Infront vitatja ezt az álláspontot, és azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen ítélte úgy, hogy a megtámadott határozat közvetlenül érinti őt.

2. Értékelés

60. Amint arra az Elsőfokú Bíróság emlékeztet, valamely közösségi jogi aktus akkor érint közvetlenül egy személyt, ha ez az aktus egyrésztől közvetlen hatást gyakorol az egyén jogi helyzetére, másrésztől végrehajtása tisztán automatikus jellegű, és köztes

61. A Bizottság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem bizonyította mindkét feltétel teljesülését.

62. A megtámadott jogi aktus által az Infront helyzetére kifejtett hatás vonatkozásában a Bizottság először is arra hivatkozik, hogy ez a jogi aktus csupán közvetett gazdasági következményekkel járt az Infrontra nézve, és hogy ez utóbbi jogi helyzete nem változott. Ezzel az állásponttal az alábbi indokok miatt nem értek egyet.

63. Amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 165. pontjában kifejtette, az Egyesült Királyság által bejelentett intézkedések, következésképpen pedig a megtámadott aktus, megfosztották az Infrontot attól a lehetőségtől, hogy szabadon rendelkezessen a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek közvetítési jogairól a 2002. és 2006. évben. Ezen jogi aktus megakadályozza, hogy az Infront közvetítési jogait valamely, nem az Egyesült Királyságban letelepedett és ezen

20 – A C-386/96 P. sz. Dreyfus kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-2309. o.) 43. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

eseményt e tagországban közvetíteni szándékozó műsorszolgáltató számára kizárólagosan átengedje. Az Infrontnak emellett biztosítani kell azt is, hogy ezek a jogok szabadon elérhetőek legyenek a brit lakosság széles körét kiszolgáló televíziós műsorszolgáltatók számára.

64. A megtámadott aktusnak az Infront helyzetére kifejtett hatása tehát nem csupán a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek 2002. és 2006. évben való közvetítésére vonatkozó jogok piaci értékének csökkenése formájában megjelenő tisztán gazdasági hátrányt jelent. Hatással van a tulajdonhoz való jogára is, mivel a kizárólagos licencek értékesítését is akadályozza. Véleményem szerint tehát az Elsőfokú Bíróság jogosan ítélte úgy, hogy a megtámadott aktus az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően hatást gyakorolt az Infront jogi helyzetére.

65. A Bizottság másodsorban arra is hivatkozott, hogy a megtámadott aktus valójában nem járt következményekkel az Infrontra nézve, mivel nincs olyan, az Egyesült Királyságon kívüli más tagállamban letelepedett televíziós műsorszolgáltató, amely feltételezhetően megvásárolná a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek az Egyesült Királyságban történő közvetítési jogát. Az Elsőfokú Bíróság ezenkívül megfordította ebben a kérdésben a bizonyítási terhet, amennyiben arra utalt, hogy e tényeket a Bizottságnak

kellett volna bizonyítania, emellett tévesen alkalmazta a jogot az irányelv 3a. cikke hatályának vizsgálata során.

66. Véleményem szerint a Bizottság ezen érvelése nem annyira arra a kérdésre összpontosít, hogy a megtámadott aktus közvetlenül érinti-e az Infrontot, sokkal inkább arra, hogy ez utóbbi rendelkezik-e az eljáráshoz fűződő érdekekkel. Ez az érvelés valójában azt az állítást fogalmazza meg, mely szerint ezen jogi aktus megsemmisítése semmiféle előnyt nem jelent az Infront számára, mivel az Egyesült Királyságon kívül nem létezik az Infront tulajdonában álló közvetítési jogot megszerzeni szándékozó potenciális vásárló.

67. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 230. cikkben foglalt feltételeken kívül, valamely személy akkor támadhat meg egy közösségi aktust, ha az eljáráshoz, azaz a jogi aktus megsemmisítéséhez érdeke fűződik. Ez tehát feltételezi, hogy a kereset eredményességén keresztül alkalmas arra, hogy az azt kezdeményező félnek előnyöket biztosítson.²¹

68. Kétségtelen, mint arra a Bizottság rámutat, hogy a felperesnek kell bizonyítania, hogy keresete ennek az elfogadhatósági

21 – Lásd többek között a T-310/00. sz., MCI kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 28-án hozott ítélet (EBHT 2004., II-3253. o.) 44. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

feltételnek is eleget tesz.²² Az eljáráshoz fűződő érdek hiánya eljárásgátló ok fennállása miatti elfogadhatatlanságot is jelent.²³ Emellett a Bizottság megalapozottan állította, hogy az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdéséből nem következik, hogy a valamely tagállam által kijelölt minden egyes esemény vonatkozásában a többi tagállamban mindenképpen lennie kell olyan televíziós műsorszolgáltatónak, amely feltételezhetően megvásárolja ezen eseménynek az előbbi tagállamban történő kizárólagos közvetítési jogait.

69. Az irányelv 3a. cikkében bevezetett rendszerből következik ugyanis, hogy az olyan tagállamnak, amely úgy dönt, hogy él e rendelkezés által számára biztosított lehetőséggel, és összeállítja azon események jegyzékét, amelyeket a területén a lakosság legszélesebb köre számára elérhető ingyenes televíziós csatornának kell sugározni, e jegyzéket kötelezően be kell jelentenie a Bizottságnak, függetlenül attól, hogy más tagállam területén letelepedett televíziós műsorszolgáltató az ilyen események közvetítésének kizárólagos jogait megszerezheti-e vagy sem.

70. Ennélfogva nem osztom azt a véleményt, mely szerint az Elsőfokú Bíróság megfordította volna a bizonyítási terhet, illetve helytelenül értelmezte volna az irányelv 3a. cikkét.

71. Ami a bizonyítási terhet illeti, jöllehet az eljáráshoz fűződő érdek bizonyítása – amint azt az előzőekben láthattuk – valóban azt a személyt terheli, aki valamely közösségi jogi aktus megsemmisítését kéri, e követelmény nem mentesíti a Bizottságot az általa hivatkozott tényállási elemek bizonyítása alól, hasonlóan a valamely bírósági eljárásban részt vevő minden más félhez.

72. A jelen ügyben a Bizottság az Infront által benyújtott kereset ellen előterjesztett elfogadhatatlansági kifogásában azt állította, hogy az Egyesült Királyságban a televíziós közvetítések piaca egyike az európai verseny által leginkább érintett piacnak, és a műsorszolgáltatók 25%-a rendelkezik licenccel ebben a tagállamban. Ezen állításokra alapozza azt a kijelentést, mely szerint nehezen elképzelhető, hogy az Infront a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek közvetítési jogait az Egyesült Királyság területén kívül letelepedett televíziós műsorszolgáltató részére adja tovább.

73. Véleményem szerint az Elsőfokú Bíróság nem fordította meg az eljáráshoz fűződő érdek bizonyításának terhet annak megállapításával, hogy a fenti, az Egyesült Királyság televíziós piacának egyedi vonására vonatkozó megfontolások azért nem vehetők figyelembe, mert azokat nem támasztották alá.

22 – A 206/89 R sz., S. kontra Bizottság ügyben 1989. július 31-én hozott végzés (EBHT 1989., 2841. o.) 8. pont.

23 – A fent hivatkozott MCI kontra Bizottság ítélet 45. pontja.

74. Annál is inkább a Bizottságnak kellett bizonyítania az ilyen állítások megalapozottságát, mivel az Infront ezeket vitatta, és az Elsőfokú Bíróság előtt megnevezte közvetítési jogainak több olyan potenciális vásárlóját, amelyek az Egyesült Királyságon kívüli más tagállamokban telepedtek le.

kizárólagos jogoknak rendkívül magas ára és a televíziós műsorszolgáltatók forrásainak eredete miatt kizárólag az ebben a rendelkezésben biztosított lehetőséggel élő tagállam területén letelepedett szervezeteknek áll ténylegesen módjában ezen jogok megvásárlása.

75. Továbbá, ami a megtámadott ítélet azon indokolását illeti, mely szerint a Bizottság érvelése megfosztja hatékony érvényesülésétől az irányelv 3a. cikkét, nem gondolom, hogy ez az indokolás az említett rendelkezés téves értelmezését képezné.

78. Ha ugyanis csak a meghatározott sportesemények teljes népszerűség számára történő közvetítését elhatározó tagállam területén letelepedett televíziós műsorszolgáltatók tudják megszerezni ezen események kizárólagos közvetítési jogait, az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdésében foglalt, az e tagállam által hozott intézkedéseknek a többi tagállam területén letelepedett műsorszolgáltatók általi tiszteletben tartását célzó eljárás értelmét veszti.

76. Ez az indokolás ugyanis nem más, mint a Bizottságnak a megtámadott ítélet 120. pontjában összefoglalt azon érvelésére adott válasz, mely szerint, figyelembe véve, hogy a televíziós műsorszolgáltatók bevételei a nemzeti közönséget célzó reklámokból, a nemzeti licencekre vonatkozó jogokból vagy a fizetős televíziók előfizetéseiből származnak, csak a nemzeti lakosság nagy részét elérő, azaz az Egyesült Királyságban letelepedett szolgáltatók lennének hajlandók megszerezni az Infront televíziós közvetítési jogait.

79. A Bizottság által fellebbezésében kifejtettekkel ellentétben tehát az Elsőfokú Bíróság nem azt állapította meg, hogy az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdése szerint a valamely tagállam által kijelölt bármilyen esemény vonatkozásában mindenképp lennie kell olyan, más tagállam területén letelepedett televíziós műsorszolgáltatónak, amely feltételezhetően megvásárolhatja ezen esemény kizárólagos közvetítési jogait. Az Elsőfokú Bíróság a Bizottság azon érvelésére válaszolt, mely szerint csupán a nemzeti televíziós

77. Ennélfogva a Bizottság az irányelv 3a. cikke által létrehozott kölcsönös elismerési eljárás valódi hasznosságát vonja kétségbe, amikor azt állítja, hogy a FIFA-labdárúgó-világbajnokság döntőihez hasonló sportesemények közvetítésére vonatkozó

műsorszolgáltatók képesek megszerezni az olyan sportesemények kizárólagos televíziós közvetítési jogait, mint amilyenekre az Infront rendelkezik közvetítési jogokkal.

80. Ebből következően az Elsőfokú Bíróság nem mulasztotta el bemutatni, hogy teljesült az a feltétel, mely szerint a megtámadott jogi aktusnak hatással kell lennie az Infront jogi helyzetére.

81. Másodsor, az ítélkezési gyakorlat által kidolgozott második feltételt illetően – mely szerint a megtámadott aktus alkalmazásának tisztán automatikus jellegűnek kell lennie, és csak a közösségi jogból eredhet, köztes jogszabályok alkalmazása nélkül – úgy vélem, hogy az Elsőfokú Bíróság annak megállapításával sem alkalmazta tévesen a jogot, hogy ez a feltétel is teljesül.

82. Kétségtelen, mint azt a Bizottság állítja, hogy az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdése mérlegelési lehetőséget ad a tagállamoknak az általuk hozott és a Bizottság által közzétett intézkedések végrehajtására. Ugyanakkor ez a mérlegelési jog nem alkalmas az Infront keresetösségi jogának megkérdőjelezésére.

83. E feltétel vizsgálatánál ugyanis azt kell megállapítani, hogy van-e okozati össze-

függés a felperes jogi helyzetére kifejtett hatás és az általa megsemmisíteni kért közösségi jogi aktus között. Az ítélkezési gyakorlat szerint ez akkor valósul meg, ha a hatások magának a jogi aktusnak a közvetlen következményei. Az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ez történik, ha az adott jogi aktus előírja címzettjeinek egy ilyen hatás előidézését,²⁴ vagy ha ezen jogi aktus címzettjeinek lehetősége a közösségi aktus végrehajtásának vagy a hatás megvalósításának mellőzésére pusztán elvi jellegű, mivel kötelesek az aktusnak megfelelően eljárni.²⁵

84. A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság helyes következtetésre jutott, amikor a megtámadott ítélet 146. pontjában megállapította, hogy a megtámadott jogi aktus nem hagy mérlegelési lehetőséget a címzettjeinek, mivel előírja számukra az Infront által panaszolt, ez utóbbi jogi helyzetére kifejtett hatások megvalósítását.

85. Amint a fentiekben látható volt, ezek a hatások valóban korlátozzák a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítésére vonatkozó jogoknak valamely, az Egyesült Királyságon kívül letelepedett és az említett eseményt ez utóbbi államban közvetíteni szándékozó televíziós műsorszolgáltató számára történő kizárólagos átengedését. Ezek a hatások ténylegesen a megtámadott jogi aktus közvetlen

24 – A fent hivatkozott Dreyfus kontra Bizottság ítélet 43. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

25 – Uo. 44. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

következményei, mivel közvetlenül az Egyesült Királyság által hozott intézkedésekből erednek, amelyeknek célja, hogy ezt az eseményt a tagállam területén ingyenes, és a lakosság nagy része számára elérhető műsor-szolgáltató közvetítse.

86. Ezen tények ismeretében álláspontom szerint jogilag megállja a helyét az Elsőfokú Bíróság megállapítása, mely szerint a megtámadott jogi aktus közvetlenül érinti az Infrontot, ebből a szempontból pedig a Bizottság fellebbezése nem alapos.

B – Az Infront személyes érintettségéről

1. A felek érvei és a hivatkozott jogalapok

87. A Bizottság arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság érvelése nehezen érthető.

88. A Bizottság szerint a megtámadott jogi aktus az Infrontot csak objektív minőségében, az említett kizárólagos jogok birtokosaként érinti, aki megszerezte a brit intézkedésekben megjelölt események egyikének

televíziós közvetítési jogait. Szerinte az Elsőfokú Bíróság nem utalt arra, hogy a megtámadott jogi aktus a jogosultakkal szembeni egyedi határozatok összességének tekinthető. Hangsúlyozza, hogy e jogi aktus csak a televíziós műsorszolgáltatókra vonatkozik, és csak számukra ír elő kötelezettségeket. A jogok birtokosai csupán a gazdasági következményeket szenvedik el, és az Elsőfokú Bíróság a korábbi ügyekben úgy ítélkezett, hogy ez nem elegendő a személyek egyéniesítéséhez.²⁶ A Bizottság úgy véli, hogy e kérdésben a jelen ügy eltér a Piraiki-Patraiki és társa kontra Bizottság²⁷, az Extramet Industrie kontra Tanács²⁸ és a Codorniu kontra Tanács²⁹ ügyektől, amelyek egyedi esetekre vonatkoznak.

89. A Bizottság azt állítja, hogy az Infront helyzete nem különbözik az Egyesült Királyság által megjelölt események kizárólagos televíziós közvetítési jogai más birtokosainak helyzetétől. Az Infrontnak csak a szokásos kereskedelmi kockázattal kell számolnia, ez pedig nem biztosít számára keresetösségi jogot.

90. Végül a Bizottság arra hivatkozik, hogy az Infront megtámadhatta volna a brit

26 – A Bizottság az Elsőfokú Bíróság által a T-113/99. sz., Galileo és Galileo International kontra Tanács ügyben 2000. december 15-én hozott végzésre (EBHT 2000., II-4141. o.), valamint az Elsőfokú Bíróság által a T-43/98 sz., Emsa Sugar kontra Tanács ügyben 2001. december 6-án hozott ítéletre (EBHT 2001., II-3519. o.) hivatkozik.

27 – A 11/82. sz. ügyben 1985. január 17-én hozott ítélet (EBHT 1985., 207. o.).

28 – A C-358/89. sz. ügyben 1991. május 16-án hozott ítélet (EBHT 1991., I-2501. o.).

29 – A C-309/89. sz. ügyben 1994. május 18-án hozott ítélet (EBHT 1994., I-1853. o.).

intézkedéseket az Egyesült Királyság valamely bírósága előtt is, vagyis a keresetének a közösségi bíróságon való elfogadhatatlansága nem fosztja meg a jogorvoslat lehetőségétől.

ezáltal a címzetthez hasonló módon egyéníti őket.³⁰

91. Az Infront vitatja a Bizottság érveit, és azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a megtámadott jogi aktus személyében érinti őt.

2. Értékelés

92. Nem értek egyet a Bizottság azon megállapításával, amely az Elsőfokú Bíróság által a jelen kérdésben megállapított indokolás érthetőségére és tartalmára vonatkozik.

93. Az Elsőfokú Bíróság helyesen emlékeztetett arra, hogy azok a jogalanyok, akik nem címzettjei egy határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha a határozat sajátos tulajdonságaik vagy olyan tényhelyzet folytán vonatkozik rájuk, amely minden más személytől megkülönbözteti, és

94. Ezt követően megállapította – idézzük fel –, hogy az Infront az alábbi három ponton alapuló elemzés szerint megfelel ennek a követelménynek. Először is az Infront a FIFA-labdarúgó-világajnokság döntői televíziós közvetítési jogainak kizárólagos birtokosa a 2002. és 2006. évben; ez az esemény szerepel a társadalom számára kiemelten jelentős eseményeknek az Egyesült Királyság által elfogadott, a Bizottság által a megtámadott levélben jóváhagyott jegyzékén. Másodszorban ezeket a jogokat még ezen jogi aktus elfogadása, sőt az irányelv 3a. cikkének hatálybalépése előtt szerezte meg. Harmadszorban, bár az említett jogi aktus nem az Infrontra irányul, mégis akadályozza ez utóbbit abban, hogy szabadon rendelkezessen az említett jogaival az Egyesült Királyságon kívül letelepedett televíziós műsorszolgáltatóval szemben.

95. Álláspontom szerint az Elsőfokú Bíróság ezen megállapítása nem minősül téves jogalkalmazásnak.

96. Az ítélkezési gyakorlat szerint akkor állapítható meg, hogy valamely közösségi jogi aktus személyében érint egy olyan jogalanyt,

30 – A fent hivatkozott Piraiki-Patraiki és társa kontra Bizottság ítélet 11. pontja.

amely ennek az aktusnak nem címzettje, ha ezen aktus elfogadásakor azonosított vagy azonosítható.³¹ Az Elsőfokú Bíróság elemzéséből következik, hogy az Infront a megtámadott jogi aktus elfogadásának időpontjában azonosítható volt, mivel kizárólagos birtokosa volt az FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntői televíziós közvetítési jogainak a 2002. és 2006. évben, amely esemény szerepelt az Egyesült Királyság által elfogadott jegyzéken.

letelepedett, és ezen eseményt e tagállamban közvetíteni szándékozó fizetős csatornának.

97. Emellett, jóllehet a Bizottság állításának megfelelően a tisztán gazdasági hátrány főszabály szerint nem elegendő ahhoz, hogy valamely jogalany jogosulttá váljon egy közösségi jogi aktus megsemmisítése iránti kereset benyújtására, emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság nem azt állapította meg, hogy az Infront személyes érintettsége önmagában amiatt fennállt, hogy a megtámadott jogi aktus negatív gazdasági következményekkel járt számára. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 165. pontjában kifejtette, hogy ez a jogi aktus megakadályozta az Infrontot, hogy az érintett esemény televíziós közvetítésére vonatkozó kizárólagos jogait szabadon átengedhesse valamely, az Egyesült Királyságon kívüli más tagállamban

98. Más szóval, az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy a megtámadott aktus az Infront tulajdonhoz való jogát érinti.

99. Úgy tűnik számomra, hogy az Infront által benyújtott kereset elfogadhatóságának megállapítása illeszkedik az állandó ítélkezési gyakorlatba, amely szerint egy jogalany vitathatja valamely közösségi jogi aktus jogszerűségét, ha ez az aktus módosítja a jogalany által az aktus elfogadása előtt megszerzett jogokat.

100. A Bíróság először a fent hivatkozott Toepfer és Getreide-Import Gesellschaft kontra Bizottság ítéletben ismerte el, hogy a valamely tagállamnak címzett határozat személyében érinthet egy magánszemélyt is.³² Ezt a megoldást alkalmazta még a Bock

31 – A Bíróság által a 106/63. és 107/63. sz., Toepfer és Getreide-Import Gesellschaft kontra Bizottság ügyben 1965. július 1-jén hozott ítélet (EBHT 1965., 525. és 533. o.); a fent hivatkozott Piraiki-Patraiki és társa kontra Bizottság ítélet 21., 28. és 31. pontja; a C-152/88. sz., Sofrimport kontra Bizottság ügyben 1990. június 26-án hozott ítélet (EBHT 1990., I-2477. o.) 11. pontja; a C-390/95 P. sz., Antillean Rice Mills és társa kontra Bizottság ügyben 1999. február 11-én hozott ítélet (EBHT 1999., I-769. o.) 25–30. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság által a T-480/93. és T-483/93. sz., Antillean Rice Mills és társa kontra Bizottság ügyben 1995. szeptember 14-én hozott ítélet (EBHT 1995., II-2305. o.) 67. pontja és a T-47/00. sz., Rica Foods kontra Bizottság ügyben 2002. január 17-én hozott ítélet (EBHT 2002., II-113. o.) 41. pontja.

32 – Bíróság elfogadhatónak nyilvánította két gabonaimportőr társaság által a Bizottság azon határozata ellen Németországban indított keresetet, amely visszamenőlegesen engedélyezte, hogy e tagállam olyan védintézkedéseket hozzon, amelyek értelmében a társaságok behozatali engedély iránti kérelmét elutasították.

kontra Bizottság³³, az Agricola commerciale olio és társa kontra Bizottság és a Savma kontra Bizottság³⁴ ítéletben is.

101. A CAM kontra Európai Közösségek Bizottsága³⁵ ügyben hozott ítéletben a Bíróság azt is elismerte, hogy egy magánszemély keresetjogi joggal rendelkezik akkor, ha a megtámadott intézkedés az elfogadásakor folyamatban lévő esetekre vonatkozik,

és megkérdőjelezi a jövőbeli ügyletek vonatkozásában szerzett jogok gyakorlását.³⁶

102. Ezen ítélkezési gyakorlat nyilvánul meg a Bizottság által megnevezett, fent említett Codorniu kontra Bizottság ítéletben, amelyben a Gran Cremant de Codorniu védjegy használatára 1924 óta jogosult spanyol társaság kérte egy tanácsi rendelet egyik cikkének megsemmisítését, amely határidő megjelölésével megtiltotta számára a „crémant” megjelölés használatát.³⁷

103. Úgy tűnik számomra, hogy ez az ítélkezési gyakorlat a jelen esetre is irányadó, mivel az Infront a FIFA-labdarúgó-világbajnokság közvetítésére vonatkozó kizárólagos jogait már a megtámadott jogi aktus elfogadása, sőt, amint arra az Elsőfokú Bíróság rámutatott,

33 – A 62/70. sz. ügyben 1971. november 23-án hozott ítélet (EBHT 1971., 897. o.). Ebben az ítéletben a Bíróság elfogadhatónak nyilvánította egy élelmiszer-importőr társaság által a Bizottság azon határozata ellen indított keresetét, amely engedélyezte, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság egyes Kinából származó és a Benelux államokban szabad forgalomba bocsátott termékeket kizárjon a közösségi bánásmód alól annyiban, amennyiben az említett határozat olyan termékbefoglalásokra is vonatkozott, amelyek engedélykérelmei a határozat hatályba lépésekor a német hatóságnál folyamatban voltak. Így 1970. szeptember 4-én a felperes behozatali engedélyt kért az illetékes német hatóságtól egy Hollandiában szabad forgalomba bocsátott kínai gombaszállítmányra. Szeptember 11-én ez a hatóság arról értesítette, hogy e kérelmet azonnal elutasítja, amint a Bizottság ilyen értelmű engedélyt ad ki. 1970. szeptember 15-i határozatával a Bizottság engedélyezte, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság ne csak a jövőbeli, Kinából származó feketegomba-szállítványokra vonatkozó behozatali kérelmeket zárja ki a közösségi bánásmód alól, hanem a függőben lévő behozatali kérelmeket is.

34 – A 232/81. sz. ügyben (EBHT 1984., 3881. o.) és a 264/81. sz. ügyben (EBHT 1984., 3915. o.) 1984. november 27-én hozott ítéletek. Azokról a keresetekről van szó, amelyeket a pályázó vállalkozások a Bizottság azon rendelete ellen indítottak, amely hatályon kívül helyezte egy korábbi rendeletet, amely alapján az olasz intervenciók szervezet bizonyos mennyiségű olívaolajat adott el. A Bíróság kiemelte, hogy mivel az adásvételben részt vevő felek a helyzetet rögzítették, „a közösségi intézmények bármilyen beavatkozása, amely [az olasz intervenciók szervezet] megakadályozta abban, hogy teljesítse a sorsolással kijelölt ajánlattevőkkel szembeni kötelezettségeit, szükségsszerűen olyan aktusnak minősült, amely azokat közvetlenül és személyükben érinti” (a fent hivatkozott Agricola commerciale olio és társa kontra Bizottság ítélet 11. pontja és a fent hivatkozott Savma kontra Bizottság ítélet 11. pontja).

35 – A 100/74. sz. ügyben 1975. november 18-án hozott ítélet (EBHT 1975., 1393. o.).

36 – Olyan társaságról volt szó, amely 1974. július 19-én 10 000 tonna árpára kapott kiviteli engedélyt, amely 1974. október 16-ig volt érvényes. A Tanács egyik rendelete értelmében a különösen a gabonafélékre alkalmazandó indikatív és intervenció árakat 1974. október 7-től 5%-kal kellett emelni. Egy 1974. október 4-i rendelettel azonban a Bizottság előírta, hogy ezt az intézkedést nem kell alkalmazni az október 7. előtt kibocsátott kiviteli engedélyekre, és ezzel megfosztotta a felperest a Tanács által meghatározott emelés előnyeitől azon 3978 tonna árpára vonatkozóan, amelyet még október 7. és 16. között kellett exportálnia. A Bíróság elismerte a Bizottság rendelete ellen indított felperesi kereset elfogadhatóságát. Úgy ítélte meg, hogy ez a rendelet – azaz, hogy gazdasági szereplők egy csoportjától és meghatározott kivitelekre vonatkozóan megtagadta a visszatérítés emeléséből származó kedvezményt – meghatározott és ismert számú gabonaexportőrré irányult, és ez az intézkedés, még akkor is, ha normatív jellegű aktus részét képezte, az őket minden más személytől megkülönböztető tényhelyzet folytán vonatkozott ezekre az exportőrökre.

37 – Ezen elemzés alátámasztására lásd Cassia, P.: *L'accès des personnes physiques ou morales au juge de la légalité des actes communautaires*, Paris, 2002, Dalloz, 752. o., 964. és az azt követő pontokat.

már az irányelvnek a jogi aktus elfogadásának alapját képező 3a. cikkének hatálybalépése előtt megszerezte. C – *A költségekről*

104. Ezért vélem úgy, hogy a fenti ismertetett ítélkezési gyakorlatra tekintettel az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a megtámadott levél személyében érinti az Infrontot. A fellebbezést mint megalapozatlant annyiban is el kell tehát utasítani, amennyiben az erre a megállapításra vonatkozik.

105. Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, amennyiben a Bíróság elfogadja az elemzésemet, az Infront kérelmének megfelelően a Bizottságot kell köteleznie a költségek viselésére.

VI – Véggövetkeztetések

106. A fenti megfontolások alapján azt javaslom a Bíróságnak, hogy a következőképpen határozzon:

„1) A fellebbezést elutasítja.

2) Az Európai Közösségek Bizottságát kötelezi a költségek viselésére.”